

[Aksel Larsen.]

erklærede han. Samtidig henviste han til en tidligere erklæring om, at regionale aftaler aldrig kunne blive en erstatning for FN.

For det tredje hævder den højtærede udenrigsminister på regeringens vegne, at man er nødt til at gå ind i Atlanterhavspagten, fordi De Forenede Nationer ikke har gennemført nedrustning eller forbud mod Atombomben. Må jeg minde den højtærede udenrigsminister om, at bortset fra hvad der er sket i sikkerhedsrådet, hvor man lod forstå, at det var simpelthen latterligt af Sovjetunionen at foreslå nedrustning og forbud mod atombomben, forelå der på generalforsamlingen i Paris i efteråret et konkret udformet forslag fra Sovjetunionens side om, at alle stormagter med det samme skulle nedskære deres rustninger med en trediedel, at atomvåbnet skulle forbydes, og at der skulle nedsættes en internationalt kontrolleret komité til på stedet i de forskellige lande at kontrolere, at disse beslutninger blev overholdt, og skaffe sig oplysning om, hvordan det iøvrigt stod til med rustningerne i stormagtslandene. Et sådant forslag forelå i efteråret i Paris. Det blev forkastet. Den danske regerings delegerede, hvortil jeg tror, den højtærede udenrigsminister personlig hørte, var med til at stemme imod det, og så er det et stærkt stykke af regeringen at komme her og sige: da forslaget om nedrustning desværre blev forkastet i Paris, bl. a. fordi vi stemte imod det, er vi nødt til at gå ind i Atlanterhavspagten.

For det fjerde siger den højtærede udenrigsminister, at Atlanterhavspagten ingen forpligtelser pålægger os udover, hvad vi selv vil, og han søger at bevise dette ved anvendelse af en syndig masse citater. Ja, men hvad skal så hele den tale, vi har hørt, bl. a. fra det ærede medlem hr. Bomholts side, om solidaritet til, hvis der ikke kunne pålægges forpligtelser? Hvorfor skulle Atlanterhavspagten deltagerlande have en fælles generalstab, eller, som det kaldes, en forsvarskomité, hvis de hver især kunne bestemme, at de ingenting ville gøre? Hvordan skal man forstå det, der har stået i en ledende artikel, om end ikke i udenrigsministerens, så i statsministerens partiblade, „Social-Demokraten“, hvor det den 13. marts blev sagt:

„At en konflikt kan „ligge Danmark fjernt“ er i sig selv et argument, der viser en total mangel på begreb om, hvad solidaritet er.“

Man må gå ud fra, at denne artikel

dækker socialdemokratiets mening. Men hvad skal det så til med påstanden om, at går vi ind i Atlanterhavspagten, skal vi nyde alle fordelene, men ikke være forpligtet til noget?

Iøvrigt har også en udenrigsminister pligt til at være en lille smule orienteret og ikke forholde tinget vigtige oplysninger. Nu skal jeg komme med en vigtig oplysning, som ganske vist alle tingets medlemmer i forvejen kunne være i besiddelse af, hvis ikke deres partiblade havde undertrykt en meddelelse, der er kommet om indholdet af det amerikanske udenrigsministeriums hvidbog om Atlanterhavspagten, en hvidbog udsendt den 20. marts, for tre dage siden. I denne hvidbog siges det udtrykkeligt, at

„Atlanterhavspagten er beregnet på at garantere, at der i tilfælde af en sådan krig“ — dermed menes en storkonflikt i Europa — „vil blive oprettet et koordineret forsvar, i hvilket alle medlemsstaters militære styrke og militære potentiell vil blive indbefattet i en fælles strategisk plan.“

Må vi så være fri for snakken om, at vi selv bestemmer, hvad vi vil gøre, og at vi kan bestemme, at vi ingenting vil gøre.

Den højtærede udenrigsminister siger for det femte, at man ikke skal være bange for, at episoder fører til krig, for man har eksempler på, at de ikke har ført til krig, og så nævner den højtærede udenrigsminister japanernes bombning af den amerikanske kanonbåd „Panay“ på Yangtsefloden. Så meget historisk kendskab burde den højtærede udenrigsminister have, at han vidste, at mange andre episoder i verdenshistorien har ført til krig, og at det i enhver situation er afhængigt af, om det pågældende land, der enten er ude for episoden eller selv søger at provokere den, ønsker, at den skal føre til krig. Når den højtærede udenrigsminister nævnte Panay-episoden, skal jeg minde om den amerikansk-spanske krig i 1898. Befolkningen på Cuba havde presset på for at få selvstyre. Spanien havde sendt krigsskibe til Cuba, og så skete der en mystisk eksplosion på det amerikanske panserskib „Maine“, som midt under denne konflikt af den amerikanske regering blev dirigeret ind i Havanas havn. Øjeblikkelig benyttede US A's regering denne episode på „Maine“ som foranledning til at erklære Spanien krig. Episoder kan altså føre til krig.

Den højtærede udenrigsminister sagde for det sjette, at han har talt med Amerikas udenrigsminister, Dean Acheson, som er meget fredsvenlig, og at man derfor med sik-